

PAPA FRANCESC
 «L'experiència de Déu no ens bloqueja, sinó que ens allibera; no ens empresona, sinó que ens torna a posar en camí, ens torna als llocs habituals de la nostra existència»

aprendre a dir paraules que no feixen, sinó que consolen.»

Experiència que allibera

Després, el papa Francesc va resar l'Àngelus i va recordar que «l'experiència de Déu no ens bloqueja, sinó que ens allibera; no ens empresona, sinó que ens torna a posar en camí, ens torna als llocs habituals de la nostra existència» i va afegir: «Els llocs són els mateixos, però nosaltres, després de la trobada amb Jesús, no som els mateixos d'abans.»

El Papa es va referir també a aquesta «sàvia dinàmica entre continuïtat i novetat», que indica que som nosaltres els que «hem de canviar, transformar la nostra manera de viure, si bé en el mateix ambient de sempre» i modificar els nostres «criteris de judici sobre la realitat que ens envolta».

Després de la pregària mariana, Francesc va fer una nova crida per la pau, en especial pel clima de tensió entre els Estats Units i l'Iran, en la qual va recordar que «la guerra només comporta mort i destrucció», i va exhortar: «Mantinguem encesa la flama del diàleg i l'autocontrol.»

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Retratar els Papes al cinema

Per a bé i per a mal, a la nostra cultura la història s'explica al cinema. Les persones es queden amb el que les sèries i les pel·lícules els narren sobre reis, científics, pensadors, criminals o sants; ja poden els experts protestar a *posteriori* o intentar oferir claus de lectura que matisin possibles errors d'enfocament. El fet és que la gent es quedarà amb la imatge i la narrativa que vegi a la pantalla. Literalment: així s'escriu la història.

I això és el que passarà, gairebé segurament, amb el papa emèrit Benet XVI i el papa Francesc després de la pel·lícula *Los dos Papas*, amb guió d'Anthony McCarten i dirigida per Fernando Meirelles. Hi veiem plasmades dues maneres d'entendre l'Església «personificades» en tots dos personatges. Benet-Anthony Hopkins apareix amb un estil rígid i adust molt allunyat de la natural gentilesa i humilitat del papa Ratzinger. Està més aconseguit un valent, però serè, Bergoglio-Jonathan Pryce, que expressa la seva visió pastoral de l'Església i els canvis necessaris que requereix. La bona notícia és que, malgrat aquests recursos exagerats de la ficció, tots dos apromen posicions, s'escolten mútuament en confessió i acaben en un àgape amical a base de pizza i *fanta* a la sagristia de la Capella Sixtina. La unitat és possible entre creients de bona voluntat, tot i que pensin diferent.

Més enllà d'altres comentaris i consideracions de fons, sí que m'agradaria treure una conclusió òbvia: l'Església ha d'impulsar molt més la cinematografia de qualitat sobre persones santes i bones que han fet història. Si no ho fem, no ens queixem sobre el que altres expliquen i queda en la ment de moltes generacions d'espectadors.

LETICIA SOBERÓN